

ORDINÆR GENERALFORSAMLING afholdes i Regensianersamfundet
fredag d. 30. november 1973 kl. 18.30 på Regensen.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab
for Regensianersamfundets legat.
5. Revisorerne afgiver betænkning.
6. Valg af formand.
7. Valg af kasserer.
8. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
9. Valg af 2 revisorer.
10. Eventuelt.

Efter generalforsamlingen er der kl. 19.15 middag på salen.

Menu:

Fiskeanretning á la rose

Kalkun m/pikant fars, gelé og tyttebær

Mousse au chocolat m/cognac.

Efter middagen serveres kaffe m/cognac. Senere på aftenen er
der punchesold og optræden af revyfolkene.

Pris: 50 kr.

Tilmelding: Lrs. Niels Nørring, Kronprinsensgade 9,
1114 København K, (ol)12 14 12, kl. 9-16.

Senest tirsdag den 27. november.

UNDER LINDENS LUNE LY

af

Ingolf Sestoft

Som rimeligt er, synes ethvert slægtled af regensianere, at deres regenstid var noget særligt, og at netop de oplevede den på den rette måde.

Der er ikke noget at sige til denne udtryksform for livsoplevelsens subjektivitet. Det tør således nok holdes for rimeligt, at de kuld, der var regensianere for godt 50 år siden, har oplevet den gamle gård på en ganske særlig måde. Det er også forståeligt, at årene 1921-23 i de mundtlige overleveringers umiddelbarhed er blevet stående som "Regensens gyldne tid".

Simpelthen fordi disse år for os "daværende" stod som optakten til Regensens 300-års jubilæum, der fejredes med fynd og efter alle kunstens regler som en dobbeltfest: lørdag 30. juni og søndag 1. juli 1923. Og så at vi jo fejrede den sammen med Kaj Munk, under den inspiration, som kom til udtryk i hans kantate, højnet ved historisk sans i tilbageblikket i forening med et vågent blik for nuets stemning og det traditionstro sammenhold.

Ja, det var herlige dage, ikke blot disse to festdage, men også hverdagene gennem de mere end to år, der var gået siden vor indflytning i april 1921. Og så var det endda nær gået galt, i hvert fald med samtidigheden, endda både for Munk og for mig.

For det første gled jeg ud som ansøger til kommunitetet i efteråret 1920, fordi jeg som Studenterrådets allerførste repræsentant i Konsistoriums stipendieudvalg ikke så gerne samtidig måtte tage det største stik blandt stipendier hjem lige netop da. Og det var der jo ikke noget at sige til, særlig da professor Biilmann tilføjede, at der til gengæld var gode chancer til foråret.

Og det var der - endda med indflytning straks, noget ellers uset, men denne ene gang en følge af de sidste islændinges udflytning. Det var da også på "islænder-gangen" - 9de - jeg flyttede ind 1. april 1921.

Men Kaj Munk, hvor blev han af? Ja, fra vor fælles ven Ebbe Rasmussen, den senere så kendte professor i fysik, vidste jeg tilfældigt, at han just for tiden fjøtede omkring nede ved Bodensøen, lidet anende, at hans Regens-mandat var i yderste fare.

Provsten lagde allerede sit ansigt i betænkelige folder, og den gode V.P., der lige var fyldt 50, benyttede sin påfølgende takkerunde til at forhøre sig om den udeblevne. Jeg husker endnu, som om det var igår, hvorledes Thune halede en lille forkrøllet seddel op af lommen og spurgte, om jeg kendte noget til "denne"

stud.theol. ? Ja, det gjorde jeg da, lidt, men nok til at berolige V.P., som så atter fik beroliget "P".

Efter således velbeholdent at være kommet om disse hurdler lyttede jeg intenst til alt, hvad den lune stud.mag. Ebbe havde at berette om Munks sidste meriter og påfund. Som det modne menneske Munk jo forlængst var og - tør vi, i god uoverensstemmelse med Oscar Geismar, roligt sige -: havde været lige siden barneårene, for ham var diskretion om fælles bekendte en naturlig sag.

Det var først hen på efteråret, i september 1921, at kammeratskabet blev til venskab, der dyrkedes daglig. Lige før kongens fødselsdag - tillige tidspunktet for kakkelovnsvarmens begyndelse - var vi flyttet over som genboer foran på 1. gang, Munk på 1x1, jeg på 1x4. Bagved boede vor gode Hans Fuglsang-Damgaard, og fjerdemanden var en, der vistnok hed noget med Andersen, og som i hvert fald under dette navn blev præsenteret i en af gårdens efterårs-revyer under betegnelsen "vistnok regensianer", idet man (lidt overdrevent) hævdede, at der aldrig var nogen, der havde set ham. Sandt var det i hvert fald, at han, utroligt nok, var enten for sky eller for beskeden til - som vi andre - at "låne ild", d.v.s. bøgegløder til optænding, i en ildskuffe. Hellere forsøgte han at tænde op med petroleum, hvilket imidlertid blev ham fuldstændig forbudt efter et mindre uheld. Så sad hr. "vistnok" da gerne og frøs en halv dags tid, fremfor at ulejlige andre.

Men alle vi andre lånte muntert ild hos hinanden; også en af de små og i virkeligheden velkomne besværligheder, som kan være med til at knytte mennesker sammen på en naturlig og utvungen måde. For ikke at tale om, hvad der i billedlig betydning kan ligge i dette: "at låne ild".

Således blev det da netop tilfældet med os "foran på 1. gang". Her sad jeg nu på kong Christians fødselsdag, mandag 26. september 1921, som jo var universitets-fridag, tidligt om formiddagen og var igang med udkastet til et epos til mine forældres nært forestående sølvbryllup. Efter en pompøs optakt, der lød noget i retning af: "Fra år tilbage flokkes minders sværme, lig svaners flugt i æterens rene bad", var det imidlertid svært at holde tonen og i det hele taget komme videre - da døren går op, og Kaj Munk, lige hjemkommen fra sin morgentur, træder ind: for at låne ild.

Papirer og udkast havde bredt sig for meget over bordet til, at sagen lod sig skjule. - "Ser vi det", sagde Munk - "er muserne begyndt at danse? Lad mig lige se -" og så kan det nok være, der kom gang i versene. Der blev endda tid til en rask fodtur og en herlig fællesfrokost bagefter - det første af de 4-500 måltider, som Munk og jeg i de følgende år skiftevis holdt hos hinanden eller på Grundtvigs Hus, jævnlig med Munks studiefælle, den lattermilde Herluf Aagaard som trediemand.

1 x 4,
26. sept. 1921
- lige før
Kaj Munk
træder ind -
og da vil
muserne
danse !

Vi ødslede ikke tiden bort, den studierne levnede. Den var kort, men derfor desto kærere, og til et parti skak blev der vel tid i ny og næ - dog mere til indvielse i den moderne fysiks mysterier såsom relativiteten og atombevægelsernes uberegnelighed, noget jeg tog som udgangspunkt for at overbevise om materialismens fejlsyn og dermed om viljens frihed samt den deraf flydende livsoptimisme, som Schopenhauer, paradokalt nok, havde bidraget til. Men Munk syntes, skønt ellers enig i meget, lige så immun heroverfor, som jeg var for hans livspessimisme, støttet bl.a. til Prædikerens Bog. Havde jeg dog bare kunnet få Munk hevet ind i Regensens sangforening, tænkte jeg - lidt for naivt - så fik jeg ham vel nok omvendt. Nå, det gik jo efterhånden alligevel fremad mod et lysere syn.

Mærkeligt nok, forøvrigt, at sangens gave så helt var Kaj Munk nægtet, og det såvel i organisk som i rent musikalsk henseende. - Når man tænker på hans fuldtonende og klangfulde stemme og hans eminente sans for cadence og rytmik, virkede denne kontrast som en musernes forglemmelse.

Ikke for det: vi andre, som plejede at samles hver onsdag aften på musikstuen om vor dirigent, den nybygte magister i musikhistorie Mogens Wöldike, var såmænd heller ikke så store sanggenier, selvom der var enkelte gode tenorer. Var regensfolkets interesse for vort lille 4-stemmers kor derfor også beskeden nok til daglig, så var sagen alligevel en anden ved festerne, f.eks. til Lindeballet ved midsommertide. Når klokken da slog 12 på Regensens ur (eller senere, mod den lyse morgen), blev vinduerne slået op i festens høje hal, og mens dansemusikken sagte stilnede af dernede på estraden, sang vi ned til de før så

muntert dansende par: udtog af det bedst egnede fra Hostrup og Chr. Böiken samt A.C.J. Elmquist's (fra 1899): "Der er fest på Regensen inat", som altid gjorde lykke, ligesom et par af sangene fra Iver Iversen's berømte kantate fra Regens-lindens 100-års fødselsdag i 1885.

Et morsomt træk har Mogens Wöldike nylig (10/9) bragt i erindring i en privat samtale: da Genforeningens glæde og fester nærmede sig kulmination i 1920, var der én i Regens-koret, der spurgte ham, om Henrik Pontoppidan's: Det lyder som et eventyr (fra 1918) - ikke lod sig synge? Wöldike talte med Thomas Laub om sagen, og inden længe havde komponisten skabt den nu så velkendte, smukke og ganske sangbare melodi.

En helt anden ting er, at vi er flere, der kan bevidne, i hvor høj grad sangøvelser virker sundt og styrkende på de medfødte stemmemidler, så man får dem udviklet, også til fordel for opøvning, modulation og udholdenhed som taler sidenhen i livet.

Ved semesterbegyndelsen 2 måneder efter Regens-jubilæet, i september 1923, var vi en 10-12 afgående regensianere, der fik lov at flytte ind som nybyggere, kalder "uroxer", på Studentergården, Tagensvej, som netop stod foran sin indvielse. Ved godt initiativ og forstående imødekommenhed blev også her skabt et ret godt lille "huskor", og det gik slet ikke så dårligt, selvom vi - nogle af os - unægtelig savnede Wöldike.

Men Regensen har jo aldrig været enten bare fest, kammeratskab og dybsindigheder eller tværtimod knofedt og arbejde, men et konglomerat af alt dette med bestandigt vekslende facetter - vist aldrig bedre udtrykt i få ord end af Christian Böiken:

Vort arbejd' og vor kåde leg,
vor visdom og vor tant,
det var det røde blod, som i
Regensens årer randt.

Når glæden var "højest i laget" (Elmquist-citat), var der gerne en eller anden, der råbte på Böiken's sang, og så sang vi alle med begejstring: "For fattige studenter blev / Regensen bygt af ny" (fra 1916) til melodi, som Jens Wolder's vise fra "Moderate løjer".

Enkelte, selv af vort kuld, kendte personligt forfatteren (f. Christiansen), den lille alvorligt-muntre, altid imødekommende mand med "grundtvigianer-hatten" - i vore dage nok bedst kendt fra Kumbel. Han var en af de mest regens-tro, der har levet, og i hans posthume antologi: Studenter Rim (1955) er der henved 60 sider digtninge og versificerede taler fra hans egen Regens-tid og senere.

Som knyttet til Metropolitanskolen havde han jo også kun 2 minutters gang til den røde gård.

Har nuværende regensianere eller folk "extra muros" overhovedet nogensinde set et par sportsglade gutter glime? Næppe! men det faldt i vor lod, da den fastbyggede og bomstærke vendelbo Lilholt (polyt.) udfordrede en af gårdens sidste islændinge til glima. Så stod de da der en hverdag i "gåra", omgjordet med stærke livremme, og med gensidigt fast tag i disse skiftedes de til at løfte hinanden en lille halv meter for derefter at knalde modparten som en bedre bro-læggerjomfru ned mod stenbroen, "så det gungrede" - i håb om at fodfæstet måtte svigte.

Tydeligvis var Lilholt langt den stærkeste, men trods hans jævnt øgede kraftpræstationer fjedrede Nial's ætling stadig perfekt, både i knæ og koder, endda med et flegmatisk ansigtsudtryk, som om han aldrig havde bestilt andet hele sit liv. - Nå, sådan, sagde Lilholts energiske fysiognomi, endnu et krafttag, hans yderste, men også det sidste - thi, ak og ve, et umiskendeligt ritch-ratch hørtes, og Lilholt måtte selv skyndsomst søge rygdækning mod væg og mur, idet buksebagens styrke ikke havde stået mål med ejerens kraftudfoldelse.

Både provsten og viceprovsten har gennem deres bøger og ved deres personlighedspræg sat sig et varigt minde, ikke blot på Regensen, men i hele vort kulturliv. For os unge faldt dette jo nok lettest i øjnene for V.P.'s vedkommende - det var jo også ham, der var den fuldendte taler, selvom naturligheden i de bløde sving mellem gallisk vid og attisk salt netop - ukendt for de fleste - var et resultat af nøje indstudering under lampens skær ved skrivebordet. Og så var det jo da også vor Thune Jacobsen (1871-1957), der var så agtpågivende, at han - lige i det psykologisk rette øjeblik - fik givet en prominent, men dog "værdigt trængende" regensianer et par bedre sko - fra V.P.'s eget lager - med på den første virkelige tur "København-Paris og omvendt". Hvem det var? Kaj Munk, selvfølgelig!

Professor Knud Fabricius (1872-1967) var kun tilsyneladende af en helt anden støbning, hjertensgod og forstående som han jo virkelig var på bunden. At han i virkeligheden, ifølge privat oplysning fra sønnen Bjørn, vurderede Kaj Munk efter fortjeneste, viser jo også han storsind, som ingenlunde forklejnes ved det lille hjertesuk, hvormed han skal have ytret, at "Kaj Munk var ingen let klokker at være provst under". - Og hvor smukt skrev han ikke i mit sanghefte ved Studentergårdens indvielse, under sit navn: "Deres egen gamle Provst".

Men kalejdoskopet drejer videre: vi mindes både de store prominente og de mere jævne, som på så mange måder glædede os og bidrog til fællesfølelsen i dag-

ligdagen såvel som i den festlige stund. Lad os her først og fremmest tænke på digterne af vort eget kuld.

Man kan egentlig ikke sige, at det er selvforherligelse, der præger billedet, når der i Regensens jubilæums-sangbog fra 1923 kun er en eneste sang af daværende forfattere, nemlig den af Gunnar Damgaard-Nielsen. Men alle de andre: Johannes P. Olsen og Emil Strøbech, for ikke at tale om Kaj Munk selv - deres så ofte velstemte lyre klinger ikke med i koret - deres undertiden stemningsdybe, men oftere livligt-muntre eller godmodigt drilagtige strofer, ja, de er alle gledet ud.

Uretfærdigt? Sikkert ikke, for ligeså vanskeligt det kan være at indfange det rette anslag til en god lejlighedssang, ligeså svært kan det blive at fastholde stemningen, når samtidens ydre ramme er ændret - og navnene glemt. Hvem vil da blot 10 år efter forstå Strøbech's underfundigt muntre parodi: Giv en skærv til lap-missionen, hvori vor sagtmodige William Knudsen både hædres og ærtes for sit almennyttige arbejde blandt "lapper og hvide myrer" med at lokke dem lidt ud af deres alt for store flid i "hulerne". Eller den herlige vise om provstefamiliens svenske husassistent Linnéa, som antydes at charmere manganen regensianer med sin fagerheds fylde. Eller versene om den fromme søjlehelgen, der flyttede fra 9. og hen på 6. gang - og så fik en af de forbudte og ulovlige vandfyldte kaffeposer ned over sit ædle hoved (det var jo før plastens tid).

Herligt, om nogen nu omkring det sidste store jubilæum mødte op med initiativ til en regensiel digtsamling med udvalg blandt det bedste, der er skabt gennem seklet og tildels glemt igen. Det vil genskabe en tidskolorit, som kan være med til at belyse en del af hele kulturudviklingen i vort land - af interesse for vide kredse i hele Norden

Ingolf Sestoft

Efterårsklokkeratet 1972

Traditionen tro var der også sidste år generalforsamling den tredje torsdag i september; men iøvrigt lod man hånt om al mandig sæd og skik og opstillede kun én eneste klokkerkandidat, og dette var en QVINDE; der var da for forsamlingen - og hende - ingen anden udvej: det mage-løse pigebarn blev klokker.

Gården hærgedes på dette tidspunkt af en slem broderstrid (se Grosbølls indlæg fra sidste år); og den nys valgte klokkerinde følte da, at hun i kraft af sit køn, dets højtbesungne mildhed, følsomhed og intuition måtte kunne få en forsonende virkning på de stridbare mænd; "og milde kvinder - hvor har de magt!", skrev Johannes V. Jensen jo -

- og hun så på dette billede og fornam, at det var rigtigt; men hvordan gjorde man?

Hun søgte råd i litteraturen og fandt en pålidelig kilde, der sagde: "Kvindens identitet er at være, mandens at gøre". Aha, tænkte klokkerinden og gik da en tid rundt og var - mild. Men hun var åbenbart ikke på den rigtige måde: striden fortsatte. Og da hun læste Mary Hydes "How to Manage Men", kunne hun godt se, at der stod meget tilbage at lære: "Kunsten at ordne manden må læres fra fødslen. Det bliver lettere efterhånden, som man får mere erfaring. Nogle kvinder har instinkt for det, men de fleste må lære det ad den vanskelige vej, ved at forsøge og lære af fejltagelserne. Nogle dør skuffet."

Det var ikke opmuntrende. Hun måtte søge kyndig bistand - og valgte den erfarne kvinde Dana, som mange mænd besynger; det var en trøst, at selv hun måtte gennem mange fejltagelser (se blot Grundtvigs revsende ord til hende:

"Længe efter tomme Skygge / Greb og jaged du med Lyst / Søjte Guld og grønne Skove / Ved at bryde Tro og Love"), før hun nåede sit ophøjede stade hos Fønss: "Så dronningstolt, så moderblidt / til dine børn du ser."

Ved at læse Grundtvigs ovenfor citerede digt blev klokkerinden for første - og sidste - gang overmåde glad ved at tænke på de nye regentidens halverede klokkerbevilling og deres demokratiske ubestikkelighed (ukorrumperte embedsmænd med alvorlige revisorer, faste regensrådsmøder, statutter med utallige punkter, underpunkter og underpunktens punkter): omstændighederne forhindrede hende jo derved lykkeligt og nådigt i at gøre den svigefulde Dana kunsten efter, så hun forsøgte sig ligepå og hårdt med Fønss' slutstade-Dana: "Så dronningstolt - -" (det moderblide havde hun lagt bag sig tillige med J.V. Jensen-inspirerede mildhedsforsøg) - og hun gav da et radiointerview, hvor hun betjente sig af Margrethes såvel a'er som t'er - og det på fuldkommen og virtuos vis.

Hun havde nu fået tillid til litteraturens kvinderåd og fulgte dem i alle henseender, brugte tampax på minusdage, ultrabrite også på hverdage, og successen blev så stor, at den rygtedes helt til Antonigade politistation, som derfor helt uden for den aftalte tid (Lindetrokosten) følte sig draget mod stedet under det påskud at ville forhindre EF-plakatopsætning; de fik, hvad de ønskede: et ultra-stort britesmil og en kvindelig sladder for deres sludder og kørte veltilfredse bort - uden plakater.

Klokkerinden læste derefter regelmæssigt Eva, Greer og Alt for Damerne og fandt da også en dag følgende instruktioner "til HENDE":

1. Brug altid deodorant - du er ikke den pige, der ud af tusinde kan undvære en.
2. Lær hvordan man laver god kaffe og te.
3. Læg ikke de dårlige nyheder øverst i bunken med indkommen post.
4. Din succes afhænger af HAM, ligesom hans helbred afhænger af din madlavning.

Det tredje punkt havde kun arkivaren indflydelse på, desværre - og det første vidste hun; men det andet var der nye og vidtrækkende perspektiver i; og allerede hin sørgelige 2. oktober forsødede hun med sine nyserhvervede færdigheder og andres lækre hjemmebagte brød og leverpostej.

Også det fjerde punkt gav stof til eftertanke: det faldt hende ind, "at livet det var mere / end at læse hos Grundtvig og Gre-er", som det senere blev tolket så præcist; men følgende er ikke rigtigt: "Hun tog sig til ho'det: Hva' er det, jeg har troet?" - hun ønsker her offentligt at dementere, at hun havde lidt af samme unaturlige overtro, som ovenfor citerede versemagere så skændigt led af og sågar udtrykte: at damer osse kunne "have nosser, så det klodser". - Alligevel var tiden inde til alvorlige overvejelser: "Måske sku' jeg samle / en stodder op i Gamle", - og også versemagerne havde selverkendelse til at se, at det var

dér han måtte findes; de medgav således ædelt: "Det er, må man sige / det bedste for en pige".

Og nu gik alt strygende, som det må gå, når kvinden opfylder sin bestemmelse, formuleret med Mary Wood-Allens ord (fra "What a young girl ought to know"):

"Kvinder skaber hygge"

"Kvinder udsmykker mænds liv".

Og - for at tage det sidste først - hun forskønnede sine omgivelser med megen kvindelig smag: fægtekælders vægge fik en farve, der bedst sammenlignes med frk. Rosenfeldts tomatsuppe (i fagsproget kaldet lys terracotta); både fægtekælder og lille sal pådrog sig nye gardiner, og sidstnævnte lokalitet fik et vissegrønt gulvtæppe, der ikke nåede at skrike til himlen, fordi det på vejen mødte stedets himmelblå lamper og græsgrønne billardbordtæppe. Et billardbord blev nemlig også anskaffet i hendes tid for at adsprede mændene, når arbejdet var endt og tankerne opbrugt; det blev benyttet næsten uafbrudt.

Ja, hun skabte trivsel, som kun kvinder kan det: hun genoptog slåbrokarrangementerne (hyggestunderne inden sendetid), alle med stor tilslutning og vellykket resultat; aftnernes indhold camouflerede sig under følgende titler: Anders Andforedrag, Disneyjuleshow, klassisk koncert og Nepallysbilleder med levende text.

Den forsonende stemning, som det var klokkerindens hele klokkerintention af skabe, var begyndt at manifestere sig om ikke tidligere så allerede ved revyen, hvor en af tekstene ligefrem hed: "Vi skal være go'e ved hinanden" (selv om hensigten muligvis ikke var helt identisk med titlen). Revyen var en bragende succes med kun et mislykket nummer; i det talte nogle kvinder om mænd som mænd om kvinder, og dette letfærdige forsøg på at sætte sig mod naturens orden måtte blive en fiasko, og klokkerinden kan nu kun beklage, at hun selv lod sig forlede til at deltage i en sådan skændighed, - og hun iler hastigt videre mod det sidste arrangement, der er værd at omtale: juleballet, hvor hun - sin natur denne gang tro - havde fået Møllehave til at tale om 'humor'; og humor beforder latter, og latter er i modsætning til grin forsonende, og der blev leet meget.

Alt i alt vil hun konkludere, at Regensen under hende gik mod frederligere tider, hvad der kan aflæses af emnerne på regensrådsmøderne; i begyndelsen trættedes mændene om statutter og embedsmænd og udvalg af enhver tænkelig og utænkelig art; men mod slutningen drøftede man længe og indgående gode og vedkommende sager som ølpriser og brandværnsmateriel.

Og de stridende mænds kvinder talte nu atter hyggeligt med hinanden i vaskeskælderen.

Regensens første klokkerinde trak sig da planmæssigt tilbage den 15. februar iår - med forholdsvis ro i sindet. Og hun færdes nu som også siden væsentligst i den familiære intimsfære, hvor hun - tro mod "das ewig weibliche" - har sit rette element.

Birthe Louise Bugge
Skrapklokker

Forårssemesteret 1973

Den tredje torsdag i februar var salae fyldt til bristepunktet. Generalforsamlingen fulgte det traditionelle mønster med en glat manipulerende dirigent, spændende afstemninger blandt traditionalister og alternativister, halvfulde regensianere, der ustandselig gav deres meninger til kende i vaklende og valne vendinger. Flere timer i denne intense og stemningsmættede atmosfære skulle gå før end CONVENTET fik deres klokker, solidt bakket op af de traditionelle foreninger.

Hele efteråret havde de mandlige regensianere nydt en ændret tone ved klokkerarrangementerne - det nye kvindelige islæt - hvor klokker-inden i overensstemmelse med den gængse opfattelse af kønsrollemønstret hyggede omkring mændene og serverede the og hjemmebak. Om mit valg til klokker skal ses i lys af efterårets begivenheder og i håb om endnu mere hjemmebak og kvindeligt omsorg, skal jeg lade være usagt, men sikkert er det, at forårets meget omfattende program skulle vise, at kvindekønnet kan bruges til andet end - bagning af boller og lune leverpostej.

Forårets sædvanlige program var på forhånd udvidet kraftigt med store fester i anledning af dels V.P.'s 70 års fødselsdag og dels Regensens 350 års jubilæum.

Det var derfor klart, at der ikke var behov for eller tid til det store antal slåbrokarrangementer, men et enkelt lille opvarmningsforsøg måtte der til, førend klokkeren og klokkerforeningen turde kaste sig ud i de store styrkeprøver.

Midt i marts var salae rammen om første arrangement: forevisningen af Louis Bunuel's berømte film "Mælkevejen". Forhåndsinteressen var stor og fremmødet rekordagtigt. Klokkeren serverede - for ikke helt at kunne siges at falde udenfor de gængse normer for kvindekønnet - prøver på hendes "huslige færdigheder": æbleskiver og rødvinstoddy, og mens traktementet blev fortæret, lagde aftenens gæst, filmkritikeren, cand.scient. Poul Einar Hansen op til en diskussion, som både var engageret og morsom, og hvor alle mulige fortolkninger af filmen fandt plads.

Sidste år havde man på grund af stigende antal alternativister og den dermed voksende modvilje mod de bestående regensielle traditioner besluttet at skære ned på regensfesternes antal. I forårssemesteret skulle således det traditionelle VP-bal "ofres". Denne beslutning kunne af meget forståelige grunde ikke effektueres i år, idet viceprovsten - som sikkert alle bekendt - fyldte 70 år. Tværtimod blev alle sejl sat til for at give viceprovsten en storslået og mindeværdig dag.

Et spørgsmål forblev - under alle forberedelserne - ubesvaret i lang tid. Hvorledes og med hvad kunne vi bedst glæde viceprovsten i dagens anledning? I universitetssektoren er det coutume ved skelsættende begivenheder at hædre et kendt menneske med et festskrift, som i indhold og ånd afspejler hæderspersonens virke. Hvad mere naturligt var det da at udfærdige et festskrift - omend særdeles beskedent af udseende - til viceprovsten - et skrift, hvis indhold væsentligst skulle omhandle et for viceprovsten kært og kendt emne: regensforeningens historie. Ydermere besluttede man at forære V.P. et mere "synligt" hæderstegn, idet man lod fremstille en æreskæde - en V.P.-kæde.

Begivenheden blev således fejret med manér. Festen forløb til alles tilfredshed med mange sange, taler og sjoflinger. Under middagen opførte de snart drevne "regensskuespillere" en lille minirevy, skrevet til lejligheden: "Focus på V.P.". Efter middagen var der dans på salen til den lyse morgen, og rygtet vil vide, at festens hovedperson skulle have været blandt de mest udholdende.

Lindefrokostdagen - traditionen tro den 12. maj - måtte atter i år stå for skud og blev på grund af 5-dages arbejdsugen flyttet til fredag den 11. maj. Som tak for denne udåd kvitterede dagen med at blive en skøn blanding af sol, regn og lettere storm; men de tapre og udholdende regensianere kunne end ikke den i vejrudsigten lovede slud bevæge væk fra gårde. Alle holdt stand - ikklædt pelsværk og paraplyer - og med en legemstemperatur på 34°C gennemførtes frokosten.

Efter maden var fortæret og resten af øllet hældt i hovedet på de nærmeste, blev den ærværdige regensvogn kørt i stilling foran Rundetårn, som de højere myndigheder i dagens anledning havde dekretet lukket. - I sig selv en enestående og historisk begivenhed, som uheldigvis samtidig berøvede os én af Lindefrokostens kærester og mest traditionelle fornøjelser: stormen på regens-tårnet. - Med kærren som rambuk forsøgte nogle forbitrede regensianere at storme tårnet, men efter at have flækket et par brædder og bøjet jernbeslagene opgav man forehavendet og luskede indengårds. Således berøvet én tradition, tenderede det en kæmpefiasko, såfremt et andet og måske det morsomste af de traditionelle indslag glippede - politibesøget fra Nyropsgades politistation. Men

V I C E P R O V S T E N F Y L D E R 7 0

her blev vi ikke skuffede. To korpulente betjente kom anstigende ud på eftermiddagen og kundgjorde med stor myndighed, at alle regensianere ville blive arresterede, hvis blot én forlod gården. Mange trodsede forbudet, men reaktionen udeblev, og indslaget var blot med til at forøge den almindelige munterhed. Aftenen sluttede på vanlig vis i Tivoli.

En for Regensen skelsættende dag oprandt den 22. maj, idet Købmagergade blev omdannet til gågade. Da Regensen beliggenhedsmæssigt er i centrum af Købmagergade, var det helt naturligt, at vi blev involveret i festlighederne. En storstilet reception blev afholdt i garae, som hele eftermiddagen var et kæmpemæssigt broget skue med den Fjerde Christian og hans smukke terner, Vedbækgården, honoratiores og borgmestre, et orangestribet tusindben fra Rosengården og mange, mange andre lystige og festklædte mennesker. Den hjerteligste velkomst fik Lindefrokostbetjentene, der fandt så stort behag i regensianernes selskab, at de lovede fred, ro og intet udgangsforbud næste år, hvis blot de selv fik lov at deltage - at dette Brageløfte er givet i et øjebliks opstemthed, kan der vist ikke herske nogen tvivl om. Alt var således festligt og fornøjeligt, og beklageligt var det derfor, at et håbet og ventet internt efterspil druknede totalt i et gigantisk regnvejr.

Belært af sidste forårsklokkes fejltagelser besluttede jeg under skrappe protester, eder og forbandelser at flytte datoen for Lindeballet så langt bort fra det nok så fatale tidspunkt - (9. juni og øs-regnvejr) - at vejret simpelt hen måtte blive godt. Sct. Hans aften blev årets Lindebal afholdt på en af de skønneste og varmeste sommeraftener i år. Alle, der har oplevet et Lindebal, vil vide, hvor væsentlig vejr-situationen er for aftenens forløb, og vil kunne forstå, at en lun stjerneklar sommeraften simpelthen må give en dunderende succes. Det er praktisk taget også umuligt at finde noget ved hele arrangementet, man kan sætte sin finger på. Middagen var veltilrettelagt og velsmagende - af de våde varer var der rigeligt - morsomt og løssluppet intermezzo omkring bålet i gården - og mange timers dans til en af aftenens største succeser: orkestret "Mr. Joe's Ragtime Group", der med en blanding af traditionel jazz og skiffle fik gang i selv de mest sløve sjæle. Midnatsunderholdningen var lagt i hænderne på Ove Sprogøe, der på elegant og overbevisende måde henrykkede de mange fremmødte, og efter slutnummeret - og kendingsnummeret - "Fandens Oldemor" tordnede et meget fortjent bifald ham i møde. Hans optræden vil sent blive glemt. Dansen på estraden fortsatte til provstefamiliens velgørende kaffe-traktement kl. 5, og morgenfriske observatører kan berette, at endnu kl. 11 søndag befandt adskillige festdeltagere sig stadig i garae ifærd med at indtage det tredje morgenmåltid.

Efter denne succes var det svært at leve op til det, der egentlig skulle være klokkeratets clou - 350 års jubilæet. Igennem måneder havde det været bestemt, at festlighederne skulle finde sted den 8. september. Der havde ligeledes været enighed om at dele festlighederne i dels en officiel og dels en mere intern af afdeling.

Den officielle del skulle forme sig som en reception, hvortil alle med tilknytning til Regensen var inviteret. Vi skulle således opnå at få undervisningsministeriet og universitetet, Købmagergades næringsdrivende, tidligere og nuværende ansatte på Regensen, gamle og nye regensianere, fhv. tandlæger og læge og mange andre repræsenteret ved et hyggeligt møde på salae. I dagens anledning havde 2 kunstneriske beboere pyntet store sal med kæmpestore plakater, hvor vigtige data i Regensens historie var gengivet billedligt. Receptionen forløb tilfredsstillende, blot var det i festens stund en stor skuffelse at så få gamle regensianere var mødt frem.

Den interne del af festlighederne bestod i et jubilæumsbal, hvor de eneste "udefrakommende" gæster var Regensianersamfundets bestyrelse, der var inviteret som repræsentanter for gamle regensianere og Regensianersamfundet. Middagen blev holdt på salae og brillerede især ved at være af en særlig udsøgt kvalitet. Stemningen var høj og talernes antal mangfoldige. Efter middagen var der på vanlig vis dans til klokkerens bedste båndmusik - godt må det jo ha' været siden båndene er totalt forsvundet efter festen. - Atter var det næsten morgenmadstid, førend de sidste festdeltagere, overmandet af træthed, trak sig tilbage.

Den travlhed, der har afspejlet sig på det selskabelige område, står i skarp kontrast til stilheden i den regenspolitiske afdeling. Kun én "væsentlig" ting har været genstand for en del drøftelse, nemlig en ændring af de bestående optagelseskriterier. Man har - under pres fra elementer på gården og et forventet pres fra studenterrådet - forsøgt at udfærdige nogle optagelseskriterier, der nøje overholder det i fundatsen fastlagte flid og trangskriterium. Man er i foråret kommet frem til, at et karakterkrav - bestemt ved en minimumsgrænse - først skal opfyldes, og når det er sket, skal de sociale og økonomiske oplysninger vægtes i forholdet 1:1. At udfærdige sådanne kriterier og, vel især, at finde en fremgangsmåde til anvendelse af oplysningerne er et særdeles langvarigt arbejde, men et løfte fra Stipendieudvalget om velvilje ved drøftelserne tyder på, at sagen vil blive afsluttet i indeværende semester, og at vi i februar 74 kan anvende de ændrede kriterier ved udvælgelsesproceduren.

Bodil Stenvang

Lindedefrokosten: Én der trods vejret
holder an-stand

Stormen på Rundetårn